

Bemærkninger til forslaget

Danmark er på grund af sin størrelse og store økonomiske afhængighed af samhandel og andre relationer med udlandet i højere grad end mange andre lande nødt til at opretholde en relativt stor udenrigstjeneste og en stærk grad af deltagelse i arbejdet i de mange internationale organisationer.

Et meget væsentligt problem for de mennesker, som rent fysisk varetager den meget vigtige side af Danmarks profil over for omverdenen, er imidlertid de ofte uoverstigelige vanskeligheder, det indebærer for et parforhold eller en familie, at den ene part i forholdet må indstille sig på helt at opgive en selvstændig karriere eller et arbejde, hvis ikke udstationeringen på Danmarks vegne skal medføre, at familien i en årrække må leve adskilt eller simpelt hen opløses.

Problemet rammer måske især de kvinder, som på én gang ønsker at arbejde på de internationale felter, Danmark tillægger betydning, og at opretholde et normalt parforhold eller familieliv. Denne kendsgerning viser sig bl.a. i det misforhold, at Danmark i dag er et af de meget få vestlige lande, som ikke har en eneste kvindelig ambassadør, hvilket er et kedeligt signal til en omverden, som vi i øvrigt gør meget for at overbevise om resultaterne og betydningen af ligestillingens fremadskriden i Danmark. Men naturligvis rammes også de mange

tidligere selverhvervende kvinder, hvis ægtefælle eller samlever arbejder for Danmark et sted i udlandet.

Selv om der med finansministeriets cirkulære af 12. september 1985 om visse former for tjenestefrihed i staten, folkeskolen og folkekirken, der giver ret til et vist mål af tjenestefrihed uden løn i forbindelse med ægtefælles eller samlevers udstationering, er sket fremskridt, for så vidt som den medrejsende ægtefælle eller samlever har sit arbejde inden for staten eller folkeskolen, er der grund til netop for at opnå den bedst mulige danske repræsentation i udlandet at lovsikre særlige rettigheder for personer, der følger deres ægtefælle eller samlever, så de kan vende tilbage til deres tidligere job, når udstationeringsperioden er overstået.

De betænkeligheder, man kunne nære ved at lovfæste en sådan ret ikke alene for personer ansat i det offentlige, men tillige for personer ansat i det private erhvervsliv, opvejes fuldt ud af hensynet til den væsentlige nationale interesse, der ligger i at sikre Danmark en så høj profil og et så positivt omdømme i vor omverden som muligt. Ordningen omfatter naturligvis ikke alene ansatte i den egentlige udenrigstjeneste, men også de danskere, som udfører et stort og vigtigt arbejde i de mange internationale organisationer, hvor en dansk tilstedeværelse er vigtig og påkrævet.